

Христовото погребение в Червено море

Деян Делчев
Ейдриън Ибънс

Деян Делчев
Ейдриън Ибънс

Христовото погребение в Червено море

maranathamedia.bg

Април, 2019

Съдържание

Историята между Йосиф и Мойсей	1
Разпъването на Христос в Египет	4
В светлината на кръста	12
Времето на Изхода и Пасхата	16
Фараонът изявява закоравяването на сърцето си	24
Израил е все още в плен на Египетските богове	25
Кръстени в Мойсей	27
Божият път в морето като пътя в светилището	30
Простри ръката си над морето	38
Христовото погребение в Червено море	40
Заключение	46

Историята между Йосиф и Мойсей

Времето между Йосиф и Мойсей обхваща важен период от историята, който, ако бъде правилно разбран, ще хвърли светлина върху последващите събития, както и върху разбирането за отношението Му към Неговите деца от човешкото семейство. Ето каква е историята на този период от гледната точка на Божието отношение към Израил:

Ако потомците на Авраам се бяха отделили от другите народи, нямаше да бъдат съблазнени в идолопоклонство. Стойки настрана от другите народи, голямото изкушение да се включат в техните греховни практики и да се разбунтуват срещу Бога щеше да бъде отстранено от тях. **Те изгубиха в голяма степен своя специфичен, свят характер чрез смесване с народите около тях. За да ги накаже [допускателно страдание], Господ докара глад в земята им [остави да се изяви естественото развитие на греховете им в природата], което ги принуди да слязат в Египет,** за да запазят живота си. Но Бог не ги остави, докато бяха в Египет, заради завета Си с Авраам. Той търпя да бъдат потискани от египтяните, за да могат да се обърнат към Него в бедата си, да изберат Неговото праведно и милостиво управление и да се подчинят на изискванията Му.

Имаше само няколко семейства, които слязоха първо в Египет. Те се увеличили до голямо множество. Някои бяха внимателни в обучаването на децата си в Божия закон, но много от израилтяните бяха свидетели на толкова идолопоклонство, че объркаха идеите за Божия закон. Онези, които се бояха от Бога, извикаха към Него измъчвайки се в духа си, за да пречупи игото на тежкото им робство и да ги изведе от земята на техния плен, за да бъдат свободни да Му служат. Бог чу техните викове и издигна Мойсей за Свой инструмент, за да осъществи освобождението на Неговия народ. След като напусна Египет и водите на Червено море бяха разделени пред тях, Господ ги изпита, за да види дали ще се доверят на Този, Който ги е взел - народ от друг народ, чрез знамения, изпитания и чудеса. {История на изкуплението, с. 147, Параграф 1,2}

Не ни е казано дали гладът е дошъл само заради отстъплението на Израил, но той обхванал Египет и цялата Ханаанска земя (Деяния 7:11). В тази ситуация Бог използвал Йосиф да помогне и на Израил и на Египет да видят несъответствието им със закона на живота. Нека размислим върху влиянието на Йосиф в Египетската земя:

[Бог] Изпрати пред тях човек — Йосиф беше продаден за роб. Стиснаха краката му в окови, душата му — в желязо. До времето, когато думата му се изпълни, словото на ГОСПОДА го изпитваше. Царят изпрати и го освободи, господарят на народите го пусна на свобода. Направи го господар над дома си и управител над целия си имот, **за да връзва князете му според волята си и да учи старейшините му на мъдрост.** (Псалми 105:17-22)

Фараонът и великите мъже на Египет не бяха невежи по отношение на мъдрото Божие управление. През вековете блестеше ярка светлина, сочеща към Бога, към праведното му управление и към изискванията на Неговия закон. **Йосиф и израилтяните в Египет бяха изявили знанието за Бога.** {Младежки инструктор, 8-ми април, 1897 г., Параграф 1 }

Ако част от египтяните не бяха видели глупостта в поклонение си на такива богове, ако не бяха се покаяли, целият народ би бил заличен. Но Египет беше убежище за Израил. Тук набожността на Йосиф и дадената му от Небето мъдрост бяха разпознати, събудиха възхита и бяха въздигнати. Тук Бог беше почетен от отношението на онези, които му бяха верни и истинни. И Господ, който бавно сегневи и изобилва с милост, им въздействаше бавно, като им даваше време, да спасят себе си и имота си от пълна разруха, подчинявайки се на волята Му. Мнозина признаха невидимия Бог на Израил за световен Монарх. Онези, които се покаяха, запазиха част от имота си, стадата си и говедата си. Смирените и послушните бяха влиятелни хора, много облагодетелствани от живота и примера на Йосиф и чрез него те бяха получили познание за Бога и неговите дела. {Младежки инструктор, 8-ми април, 1897 г., Параграф 3 }

Само вечността ще разкрие пълния обхват на святото влияние на този човек. Господ протягал ръка към скъпите си деца в Египет, но, като народ, те трябвало да решат дали наистина искат да Го следват.

Египетските свещеници бяха хитри. Управляваха чрез лукавство и лицемерие. Правеха великолепни храмове и ги обграждаха с осветени горички. Дворовете на храмовете им бяха всичко, което изкуството и парите можеха да направят; архитектурата им беше великолепна. Но какво имаше в тяхното заграждение? На мястото на Бога, Който е направил небето и земята, за обекти на поклонение збраха животни. **Живият Бог, Който Йосиф възвеличи, не се считаше за обект на любов и благоговение от свещениците и поклонниците, а като обект на силна омраза.**

Те бяха такива, които Божието Слово описва, че казват: „Направете Светия Израилев да се махне от нас“, „защото не желаем да знаем пътищата Ти“. {Младежки инструктор, 8-ми април, 1897 г., Параграф 2}

Сатана работеше ревностно чрез свещениците, за да отдаде почит на неморалността и измамата, несправедливостта и престъпността, защото те бяха в контраст с живота, характера и влиянието на Божия светлonoсец Йосиф. По същото време, когато небесната светлина ги осветяваше с открояващи се лъчи, Сатана работеше чрез заклинатели и магьосници, свещеници и владетели, за да събуди в египтяните омраза срещу Бога. Суетното им въображение беше разюздвано; боговете им бяха зверове и дела направени от ръцете им. Поради тази причина израилтяните трябваше да прекъснат своите жертвоприношения; защото египтяните биха били изпълнени сужас, виждайки как почитаните от тях животни се принасят в жертва. {Младежки инструктор, 8-ми април, 1897 г., Параграф 3}

Когато семейството на Йосиф се заселило в Египетската земя, те се умножили и процъфтявали и това се оказало допълнително изкушение за техните домакини:

Почетното положение на Йосиф, свързано с най-мъдрите египетски мъже, **въздигна еврейската нация; и към тях бе показано голямо уважение.** Мъжете им станаха богати, собственици на стада и чреди; жените им носеха висон; тъкачеството и бродерията им с пурпур, червено и препреден висон **предизвикаха завист и ревност в сърцата на египтяните.** На израилтяните се гледаше като на народ, който, **ако не бъде потискан, ще управлява Египет.** Техните трудолюбиви навици **караха египтяните да пожелаят да ги направят роби.** Така не само техните трудови умения, но и цялото им имущество, щяха да обогатят короната. **По този начин египетските жреци се надяваха да хвърлят презрение върху Израилевия Бог и да направят собствените си богове почитани и издигнати.** {Младежки инструктор, 8-ми април, 1897 г., Параграф 5}

Изглежда свещениците на този велик народ успешно връщали народа към тяхната долна религия:

Наследникът на трона бе образован и обучаван в идолопоклоннически ритуали и церемонии. Това щеше да го

превърне в твърд противник на небесния Бог. Сатана видя, че губи почва и сега подбуждаше силите си отдолу, за да се обедини със зли хора, които да воюват срещу истината и правдата. Мъдреците на нацията се стараеха усърдно да възпитат царя да изисква не само уважение, но и абсолютно подчинение на думата си, да гледа на себе си като на бог и да гледа на телата и душите на своя народ като такива, които са под негова юрисдикция. Учеха го, че негов водач трябва да бъдат собствените му импулси и желания. Цялото това обучение бе дадено, за да се противодейства на влиянието, което Йосиф бе постигнал, чрез неговия благоразумен живот. {Младежки инструктор, 8-ми април, 1897 г., Параграф 6}

В това съревнование между небесните сили и войнството на мрака Христос се борел за Своите деца от човешкото семейство - египтяни и израилтяни:

Христос умря за всяка душа в Египет и всяка душа трябваше да имасветлината. Праведните не трябваше да бъдат изключвани от нечестивите, а да бъдат поддържани от Божията сила, за да не се оформят и опорочат от престъпниците. {Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 7}

Разпъването на Христос в Египет

Внимателното разглеждане на случилото се по време на язвите в Египет, би трябвало да ни накара да заключим, че Христос е бил разпнат в Духа:

...И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и **Египет, където беше разпнат и техният Господ.** (Откровението на Йоан 11:8)

Това разбиране за текста не е в конфликт с разбирането на адвентните пионери, че текстът се отнася и за времето на Френската революция в контекста на Откровение 11-та глава. Христос бил разпнат във Франция с възхода на атеизма, но Йоан, по вдъхновение, използва за целта Христовите страдания в Содоми Египет. Господ предварително показал на Мойсей как ще стане това разпъване на Неговия Син:

Тогава ГОСПОД му каза: Какво е това в ръката ти? А той рече: Жезъл. И каза: **Хвърли го на земята. И той го хвърли на земята**

и жезълът стана змия и Мойсей побягна от нея... И ГОСПОД му каза още: Сложи сега ръката си в пазвата си. И той сложи ръката си в пазвата и **като я извади, ето ръката му беше прокажена**, бяла като сняг. (Изход 4:2-3, 6)

Тези чудеса, не само трябвало да убедят Израил, че Господ ще ги изведе от Египет, но и да покажат точния процес, който щял да се осъществи, за да може Неговият отстъпил народ да бъде освободен от дома на робството. Силата на Бог, която е Христос (1 Кор. 1:24), символизиран тук с жезъла или скиптъра (Числа 24:17) в ръката на Мойсей, щял да бъде хвърлен на земята и да се превърне в змия. Тъй като змията символизира Сатана (Откр. 20:2), тук ни се казва, че изобличението на Израил от Египет щяло да се осъществи, като сепозволи на Сатана да използва силата на Бога, чрез египтяните и природата. Второто чудо, ръката превърната в прокажена, показва, че дясната ръка на Бога, която е Христос, Божията сила (Лука 22:69), ~~ще~~ стане прокажена и безчувствена, защото щяла да се използва от Сатана и Египтяните и то не в съответствие с Неговия характер.¹ Господ знаел, че фараонът няма да приеме молбата Му за даване свобода на израилтяните. По този начин силата на Христос вегиптяните и в тяхната земя щяла да се използва от Сатана, за тяхно унищожение. И Израел, и Египет се нуждаели от Спасител поради своите грехове, но само Израил щял да позволи на Бог да работи за тях, защото само те избрали да се доверят макар и в слаба степен на небесния си Баща:

С вяра израилтяните минаха през Червено море като по суша, а египтяните, като се опитаха да направят същото, се издавиха. (Еврей 11:29)

Израилтяните бяха уморени и ужасени, но **ако се бяха дръпнали назад, когато Мойсей заповяда да тръгнат напред, Бог никога нямаше да отвори пътека за тях.** “С вяра... минаха през Червеното

¹ Повече за язвите в Египет прочетете в книгата *Голгота в Египет* достъпна на maranathamedia.bg

море като по сухо...” (Евр. 11:29). (Патриарси и пророци, с. 290, Гл. 25, Параграф 25)

Вместо да позволи на Бог да спаси Египет и Израил от унищожителя, Египет щял да се превърне в откуп за Израил, показвайки, че Христос е бил напълно разпнат от тях:

Защото Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител. **За твой откуп дадох Египет,** (Исаия 43:3)

Египет имал голяма светлина от Господ чрез Авраам, а след това чрез Йосиф, но те отхвърлили тази светлина и сега Сатана придобивал все повече власт над тях. Това разпъване на Христос в египтяните, чрез техния грешен живот, било физически проявено в природата чрез язвите. Това потвърдило факта, че разпъването на Христос на Голгота е само откровение за нашите притъпени сетива за Неговите страдания от самото зараждане на греха:

Цялото небе страдеше в агонията на Христос; но страданието не е започнало или завършвало с Неговото проявление в човечеството. Кръстът е откровение за нашите притъпени сетива, за болката, която грехът е причинил на Божието сърце, от самото си зараждане. {Възпитание, с. 263, Гл. 31, Параграф 4}

С удивление ангелите станаха свидетели на отчаяната агония на Спасителя... **Неживата природа изрази съчувствие към нейния оскърбен и умиращ Автор.** Слънцето отказа да погледне ужасната сцена. Светлите му лъчи осветяваха земята по обед, когато изведнъж сякаш изчезна. **Пълна тъмнина**, като погребално наметало, обгърна кръста. „Настана тъмнина по цялата земя до деветия час.” **Нямаше затъмнение или друга естествена причина за тази тъмнина**, която беше дълбока като полунощ, без луна или звезди. {Копнежът на вековете, с. 753, Гл. 78, Параграф 39}

Под Божията ръка, природата служи против престъпниците на Божия закон. **Тя държи в лоното си своите разрушителни елементи** до времето, когато те ще избухнат, за да унищожат човека и да очистят земята. **Когато фараонът предизвика Бога чрез Моисей и Аарон**, казвайки: „Кой е Господ, за да слушам гласа му? Аз не познавам Господ, нито ще пусна Израил” (Изход 5:2), **природата изрази съчувствието си към нейния наранен Творец и сътрудничесе с Бога, за да отмъсти за обидата към Йехова.**

Целият Египет запустя поради упоритата съпротива на фараона.
{Писмо 209 – 1899 г., с. 23}

Забележете как Духът на пророчеството прилага реакцията на природата спрямо страданията на Христос към събитията в Египет, заради упоритостта на фараона. Самата природа щяла да изяви нечестие то на Египет посредством законите в нея². Ето защо третото чудо, което Господ дал на Мойсей да покаже на Израил, в случай, че не повярват в предишните две, е превръщане на водата в кръв:

Но ако не повярват и на тези две знамения и не послушат гласа ти, тогава да вземеш от **водата на реката и да я излееш на сухото; и водата, която извадиш от реката, ще стане кръв на сухото.** (Изход 4:9)

Сухата земя представлява египетските сърца, които са били лишени от Дух и които отказват да се покаят, след като Христос име бил ясно изобразен в природата, като разпнат в тях. Не ни е казано дали Мойсей за първи път е показал това чудо на Израил, но първата язва е същата:

И ГОСПОД каза на Мойсей: **Сърцето на фараона се закорави, той отказва да пусне народа...** Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: **Кажи на Аарон: Вземи жезъла си и прости ръката си над водите на Египет, над реките му, над каналите, над езерата му и над всичките им водоеми, за да станат кръв! И по цялата египетска земя ще има кръв - и в дървените, и в каменните съдове.** (Изход 7:14, 19)

Превръщането на вода в кръв ни напомня за страданията на Христос в Гетсимания, когато потта Му се превърнала в кръв и Той бил готов да умре под бремето на човешкия грях. Когато египтяните отхвърлили най-забележителното доказателство за Божията грижа към тях чрез Йосиф, те достигнали критичната точка, където Сатана имал почти пълен контрол над тях и заобикалящата ги природа.

Христос се обръщал към тях с голяма мъка, чрез Мойсей и Аарон. Фараонът предпочитал да слуша слугите си. Язвите са показани като

² Повече по този въпрос прочетете в книгата *Господството на земята*, намираща се на maranathamedia.bg

идващи директно от Бога, защото така египтяните ги преживявали в тяхното низко въображение, по отношение Божествените качества. Но Богът на небето и Неговият Син никога не могат да използват насилие:

Представянията на Сатана срещу Божието управление и неговата защита на онези, които се бяха обединили с него, са едно непрекъснато обвинение срещу Бога. Мърморенията и оплакванията му бяха неоснователни; и все пак Бог му позволи да действа според своята теория. **Бог можеше да унищожи Сатана и всички негови симпатизанти толкова лесно, колкото човек може да вземе камъче и да го хвърли на земята. Но по този начин, Той щеше да даде прецедент за упражняването на сила. Цялата принуждаваща сила се намира само под управлението на Сатана. Принципите на Господ не са от такъв порядък. Той нямаше да работи в тази посока.** {Ривью енд Херълд, 7-ми септември, 1897 г., Параграф 7}

Чрез силата си Господ можеше да заличи от съществуване управниците на Египет, които бяха утвърдени в своето идолопоклонство; но Божиите пътища не са като човешките пътища. Той даде на всяка язва време да извърши своето дело и да впечатли египтяните, за да им позволи да видят, че има върховен Владетел, на когото всяко създание трябва да се поклони. Господ даде време, за да бъде признато Неговото дело и силата Му да се почувства в полза на еврейския народ, а също и да доведе египтяните до покаяние и да направи египтяните да признаят Бога, Който Сатана, чрез майсторските си усилия, ги караше да забравят. {Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 2}

Ако от самото начало Бог е искал да унищожи Египет, Той не би ги умолявал чрез Мойсей и Аарон. Тъй като Господ не би използвал принуждаваща сила при никакви обстоятелства, тогава става очевидно, че язвите са дошли над Египет като резултат от неговите престъпления, а не поради някаква пряка намеса на Бога. След като Израил напуснал Египет, Бог напомнил на израилтяните какво е причинило унищожението на Египет.

Да не правите, както правят в египетската земя, където сте живели, и да не правите, както правят в ханаанската земя, в която ви завеждам, и да не ходите по техните наредби. Не се осквернявайте с нито едно от тези неща, защото с всички тях се оскверниха народите, които Аз изпъждам отпред вас. И земята се

оскверни и Аз въздавам върху нея беззаконието ѝ, и земята избълва жителите си. (Левит 18:3, 24-25)

Божият Син поддържал елементите на природата (Кол. 1:17), докато постепенно това станало невъзможно, защото фараонът предавал Египет в ръцете на Сатана чрез своето закоравяване. Затова като коментира някои от язвите, Писанието ясно показва, че злите ангели са получили достъп до Египетската земя:

[Бог] напрати върху тях пламъка на Своя гняв, и негодувание, и ярост, и нещастия – **напрати** [допусна] **зли ангели**; (Псалм 78:49 Синодален превод)

Както ще видим по-късно, поради неподчинението на Израил на истинските принципи на Божиято ненасилствено царство, този псалм също съдържа идеята на Израил за един гневен Бог, но показва и истинския механизъм на унищожение. Демоните са имали достъп до земята, заради упоритостта и бунта на египтяните. Чрез този процес, много хора в Египет били разтревожени и готови да се покаят:

Съревнованието между египетския цар и небесния Господ **стигна до знанието на целия Египет**; защото делата на Бога обхващаха толкова много време, че никой не беше в неведение. **Господ даваше почивка след всяка язва, през което време бе осигурена изобилна възможност за покаяние** и подчинение на заповедта: „Пусни людете ми.“ **Докато упоритото фараоново сърце ставаше все по-нечувствително, великите хора на нацията се надигнаха.** Те успяха да видят, че тази упорита съпротива трябва да свърши, или ги очаква само национална разруха. **Съветниците на фараона го призоваха да се подчини на Божиято искане и да спаси Египет.** В гнева си попитаха: „Докога този човек ще ни бъде примка? Нека мъжете отидат да слугуват на Господа техния Бог; още ли не си разбрал, че Египет загива?“ {Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 5}

Не ни се казва какво се е случило с тези хора. Знаем, че някои от египтяните са останали в земята, когато фараонът решил да преследва Израил до Червено море със своята армия, Известно време, след това събитие, Египет се размножил отново (3 Царе 11:21). Обаче фараонът останал непоколебим. Последните две язви дали недвусмислено доказателство, че Египет наново е разпънал Христос в себе си:

И Мойсей простря ръката си към небето и настана **гъста тъмнина по цялата египетска земя за три дни**. Не се виждаха един друг и три дни никой не се помръдна от мястото си, **а всичките израилеви синове имаха светлина** в жилищата си. (Изход 10:21-23)

А **от шестия час** тъмнина покриваше цялата земя **до деветия час**. (Матей 27:45)

И Мойсей каза: Така говори ГОСПОД: Около полунощ Аз ще мина посред Египет и **всяко първородно в египетската земя ще умре...** И по цялата египетска земя ще има **голям писък**, какъвто никога не е имало, нито ще има вече такъв. (Изход 11:4-6)

А около деветия час Исус **извика със силен глас** и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: **Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?** (Матей 27:46)

Първородният на Бога умрял в египетския народ с голям вик, но те били слепи за този факт и мислели, че самият Господ е причинил смъртта на първородните им. Същото греховно мислене, което тегнело върху Христос и скривало от Него милостивото лице на Неговия Баща, когато бил на кръста, било в египтяните, когато те сметнали, че самият Йехова е убил децата им.

Бог позволява Неговият Син да бъде предаден за нашите престъпления. **Той сам възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия, лишавайки Себе Си от скъпите качества на баща.** {Свидетелства към служителите и евангелските работници, с. 245, Параграф 2}

Защото ГОСПОД **ще мине, за да порази египтяните** [изглежда сякаш идва директно от Него], и когато види кръвта на горния праг и на двата стълба на вратата, ГОСПОД **ще отмени вратата и няма да остави погубителя** да влезе в къщите ви, за да ви порази. (Изход 12:23)

С вяра изпълни Пасхата и поръсването с кръвта, за да не се допре до тях този, който погубваше първородните [не се казва, „когато Бог погубваше първородните“]. (Евреи 11:28)

Когато **погубващият ангел щеше да премине през Египет**, за да унищожи първородните на човек и животно, на Израил беше заповядано да събере децата си и семействата си в къщите си при

тях. След това да ги бележи с кръвта, за да може унищожаваният ангел да мине покрай жилищата им. Ако не преминеха през този процес, нямаше да има разлика между тях и египтяните. Погубваният ангел скоро ще излезе отново, не за да унищожи първородните, а „да убие напълно и стари и млади, мъже, жени и малки деца”, които нямат знака. Родители, ако искате да спасите децата си, отделете ги от света, пазете ги от обществото на нечестивите деца; {Ривю енд Херълд, 14-ти октомври, 1875 г., Параграф 10}

Точно преди първородните да бъдат убити в Египет, Господ заповяда на израилтяните да съберат децата си в къщите си с тях, и да намажат с кръв горния праг, и двата странични стълба на вратите си, така че, когато унищожаваният ангел мине през земята, да разпознае маркираните по този начин къщи, като обиталища на Христовите последователи и да ги подмине. Днес трябва да съберем децата си при нас, ако искаме да ги спасим от разрушителната сила на дукавия. Конфликтът между Христос и Сатана ще става все по-ускорен до края на историята на тази земя. Ние трябва да имаме вяра в кръвта на Христос, за да можем да минем безопасно през гибелните времена, които са точно пред нас {Проповеди и разговори, том 2, с. 199}

Исус чука; Ще му отвориш ли вратата? Ще бъде ли принуден да напише върху горната част на вратата, на мястото на Своята кръв, която очиства от всеки грях, присъдата, която те оставя на властта на унищожаваните ангели? “Той е привързан към идолите си.” Ангели пазители, “оставете го” (Осия 4:17). “Колко често исках да събера децата ви заедно, както кокошка събира пилетата си под крилата си и вие не искахте. [Матей 23:37.] При всички, които отварят вратата, Исус влиза и става собственик. {Писмо 30а, 1892 г.}

Сатана е великият враг на Бога и човека. Той се преобразява чрез своите агенти в ангел на светлината. В Писанията той е наречен унищожител, обвинител на братята, измамник, лъжец, мъчител и убиец. {Свидетелства към църквата, том 5, с. 137, Гл. 12, Параграф 1}

Така архи-врагът облича със собствените си атрибути Създателя и Благодетеля на човечеството. Жестокостта е сатанинска. Бог е любов;... Самият сатана е врагът, който изкушава човека да съгрешава и след това, ако може, го

унищожават; и когато е подсигурил жертвата си, той се радва на разрухата, която е извършил. Ако му бъде позволено, той би помел цялата раса в мрежата си. Ако не беше намесата на Божествената сила, не биха могли да избягат нито един син и дъщеря на Адам. {Великата борба, с. 534, Гл. 33, Параграф 10}

Сатана не само избил първородните на Египет, но и поради греховната слепота на египтяните и отказа им да узнаят истинския характер на Йехова, той успява да ги убеди, заедно с милионите християни днес, че Бог е унищожителят. Много хора питат защо Библията казва, че Господ е унищожил Египет? Такива не осъзнават, че нашият небесен Баща може да се намесва в наша полза и да разкрива истинския Си характер **само според мярката, в която сме Го приели**. Това означава, че Той няма да Се наложи и да разкрие Себе Си като чиста агапе любов, докато хората не желаят да Го познават като такъв. Ето защо, както видяхме в деветата язва, за египтяните имало гъста тъмнина, докато в същото време имало светлина за Израил.

Причината, поради която Библията може да показва, че Господ е поразил първородните на Египет, е, че силата на Христос, чрез която живее всяко творение, е била използвана от Сатана. Христос бил прободен при унищожението на първородните и от това да вижда как силата **Му** се използва от Сатана за унищожение. Жезълът бил превърнат в змия, когато Божията защитаваща ръка била оттеглена. Затова онези, които остават в тъмнината, могат да решат да видят Бога като унищожител на първородните, точно както египтяните, но за тези, които имат светлина в жилищата си, е известно, че Бог не използва насилие и никога няма да направи такова нещо. Напомнено ни е също и за Божиите ангели:

Ангелите са изпращани от небесните двореци, не за да унищожават, но да бдят и да пазят застрашените души, да спасят изгубените, да върнат бездомните обратно в кошарата. Ривю енд Херълд, 10-ти май, 1906 г.

В светлината на кръста

Досега, с тъмнината и смъртта на първородните, било ясно показано, че египтяните „разпъват Христос“. Използвали силата **Му**, в умовете си, за да отхвърлят окончателно поканата, която им е била дадена по време на деветте язви. Те не виждали в смъртта на първородните си,

че се изявява смъртта на Божия първороден. Затова Господ иска да им покаже, че са „разпънали Христос“. Разкрива им го в решението им да преследват Израил, за да го върнат в робство. По този начин, в лицето на Израил, те ясно щели да покажат, че вместо да се покоряват на Христос, искат да направят Божия Първороден свой роб завинаги:

А ти кажи на фараона: Така говори ГОСПОД: **Израил Ми е син, първородният Ми;** и казвам ти: **Пусни сина Ми да Ми послужи;** но ако откажеш да го пуснеш, ето, **Аз ще убия твоя син, първородния ти.** (Изход 4:22-23)

Тук, Господ говори на езика на фараоновите насилствени богове. Ако Египет се бил подчинил на заповедта, щял да получи възможност да види истинския характер на своя небесен Баща, чрез кръста на Неговия Син:

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. **В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни.** Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и **разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име „Татко наш.“** {Великата борба, с. 652, Гл. 40, Параграф 42}

Смъртта на Христос в Египет се изявила в смъртта на първородните на Египет, но за плътското сърце изглеждало, че Бог убива първородните деца. Бог е предал египетските си първородни деца на унищожение, точно както направил със Своя Син на кръста. Но отново, при физическото разпъване на Христос на Голгота, човечеството, в естественото си състояние, смята, че Отец е изисквал кръста, за да ни прости. Но това е неправилно. Моля, прочетете внимателно тези пасаж:

Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че ако един е умрял за всичките, **тогава и всичките са умрели;** и че Той умря за всички, така че тези, които живеят, **да не живеят вече за себе си, а за Този, който за тях е умрял и е бил възкресен.** Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; **дори някога да познавахме Христос по плът, пак сега вече не Го познаваме така** [виждане на Христос с плътски очи]. И така, **ако някой е в Христос, той е ново създание;** старото премина, ето,

(всичко) стана ново! А всичко е от Бога, който ни примири [умилостивение] със Себе Си чрез (Иисус) Христос и ни даде служение на примирение [умилостивение], тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението [умилостивението]. (2 Коринтяни 5:14-19)

Нарушението на Божия закон [възприемането на греховното мислене за Божия характер] направи смъртта на Христос съществена, за да спаси човека и все пак да запази достойнството и честта на закона... Бог позволява Неговият Син да бъде предаден за нашите престъпления. Самият Той възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия, който е лишен от скъпите качества на баща. В това Неговата любов се представя по най-чуден начин на бунтовната раса. {Вярата чрез която живея, с. 104}

Изкуплението на Христос не е било направено, за да подтикне Бога да обича онези, които Той иначе е мразел; и не е било направено, за да създаде любов, която не е съществувала; но е извършено като проявление на любовта, която вече е била в Божието сърце. Ние не трябва да възприемаме идеята, че Бог ни обича, защото Христос е умрял за нас, а по-скоро, че Той толкова ни възлюби, че даде Своя Единороден Син да умре за нас. Знамения на времето, 30-ти май, 1895 г. {АБК, том 7, с. 472, Параграф 3}

Но тази голяма жертва не беше направена, за да се създаде в сърцето на Отец любов към човека; не за да Го накара да иска да спасява. Не, не! {Пътят към Христос, с. 13, Гл. 1, Параграф 12}

Чрез прегрешението човекът се е отделил от Онзи, който е само светлина и любов. Грешникът е бил „отчужден от Божия живот“, „мъртъв в престъпления и грехове“. Единствената надежда за падналата раса бе намерена в тяхното примиряване с Бога. Сатана толкова погрешно е представял Бога, че човек няма истинска представа за божествения характер. Но при изпълнението на спасителния план Христос разкри, че “Бог е любов”. “Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот”. Отец ни обича не поради голямото умилостивение; но Той осигури умилостивението, защото ни обича. Христос беше средството, чрез която Той можеше да излее безкрайната си любов

към падналия свят. „Бог беше в Христос, като примиряваше света със себе си.” **Отец страда със Сина. В агонията на Гетсимания и смъртта на Голгота, сърцето на безкрайната любов** плати цената на нашето изкупление.” {Библейско ехо, 1-ви август, 1892 г., Параграф 2}

Този, който убил първородните на Египет, е Сатана, унищожителят; но той запазил прикритието си след това събитие. Сатана също е и този, който убил Христос на кръста чрез нашия грях. Този път ангелите в небето проникнали напълно зад маскировката му и за човека се отворила врата, за да може да види истината:

Сатана видя, че маската му е смъкната. Неговото управление бе разкрито пред непадналите ангели и пред небесната вселена. Бе разобличен като убиец. Чрез проливането на кръвта на Божия Син той загуби симпатиите на небесните същества. Отсега нататък делото му щеше да бъде ограничено. Какъвто и път да поемеше, не можеше повече да причаква ангелите, когато излизат от небесните дворове, и да клевети пред тях Христовите братя, че били облечени в опетнени от грях дрехи. Строши се и последната халка на симпатия между Сатана и небесния свят. {Копнежът на вековете, с. 761, Гл. 79, Параграф 15}

Дотогава докато не се разбере, че Бог обича Египетските си деца и Неговото сърце е пронизано в смъртта им, не е възможно да се види, че Христос е бил разпнат в Египет и че Бог е дал Египет в откуп за Израил. Освен това, ако не можем да видим Христовия кръст разкрит в смъртта на египтяните, ние сме принудени да четем Стария завет със същото покривало, което израилтяните са изисквали Моисей да постави на лицето си.

И така, като имаме такава надежда, пристъпваме с голямо дръзновение и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, за да не могат израилевите синове да гледат края на това, което преминаваше. Но техните умове бяха заслепени. Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос. (2 Коринтяни 3:12-14)

Където и да виждаме Божии присъди, трябва да видим кръста на Христос, в противен случай тези действия на правосъдието са напълно лишени от милост; това е едно гледане към Божия закон без

умилостивилището. Такива представи ще оставят читателя с един възглед за Бога, който действа безмилостно, а такава вяра не позволява на притежателите ѝ да получат Божия печат, който е истинското откровение за Неговия характер.

Времето на Изхода и Пасхата

Допълнително доказателство за ненасилствения характер на нашия Баща се открива в изследването на времето за Пасхата. Ако може да се покаже, че истинската Пасха по времето на Христос е била в четвъртък, а не в петък, тогава събитието на Пасхата е едно даване на Божия Син от Неговия Баща, а не планиране на Неговото убиване в петък. Това би показало, чрез образа, че, вместо да убива египтяните, Бог ги е предал на унищожителя.

Времето на Изхода било изпълнението на обещание, дадено на Авраам 430 години по-рано, но потвърдено 30 години по-късно, когато той сключил официално завет с Господ:

И това казвам, че завет, предварително потвърден от Бога, не може да бъде развален от закона, появил се четиристотин и тридесет години по-късно, така че обещанието да бъде унищожено. (Галатяни 3:17)

Тогава ГОСПОД каза на Аврам: Със сигурност знай, че твоето потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и **те ще ги угнетяват четиристотин години**. Но Аз ще съдя и народа, на когото ще робуват, и след това ще излязат с голям имот. (Битие 15:13-14)

И в края на четиристотин и тридесетте години, в същия онзи ден, всичките ГОСПОДНИ войнства излязоха от египетската земя. (Изход 12:41)

В този ден завърши историята, открита на Авраам преди векове: "...твоето потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но Аз ще съдя народа, комуто ще робуват; и подир това ще излязат с голям имот" (Бит. 15:13, 14). **Четиристотинте години бяха свършили.** "...в същия ден всичките войнства Господни излязоха от египетската земя" (Изх. 12:40, 41, 51, 13:19). При тръгването от Египет израилтяните взеха със себе си скъпоценно наследство - костите на

Йосиф, толкова дълго чакали изпълнението на Божието обещание и напомняли през тъмните робски години за освобождението на Израил. {Патриарси и пророци, с. 281, Гл. 25, Параграф 4}

Но както звездите в огромните орбити на начертания си път, така и Божиите намерения нито избързват, нито се отлагат. **Чрез символите на голямата тъмнина и димящата пещ Бог бе открил на Авраам робството на Израил в Египет.** Той бе заявил, че времето за тяхното странстване ще бъде **четирисотин години**. “И подир това - каза Той - ще излязат с голям имот” (Бит. 15:14). Срещу тези думи напразно воюва цялата власт на гордата фараонова империя. **Точно “в същия ден”, посочен в Божието обещание, “всичките войнства Господни излязоха от Египетската земя” (Изх. 12:41). Така в небесния съвет бе определен и часът за идването на Христос. Когато големият часовник на времето посочи точния час, Исус се роди във Витлеем.** {Копнежът на вековете, с. 32, Гл. 3, Параграф 3}

Духът на пророчеството свързва Пасхата в Египет и сключения с Авраам завет, като събития случили се в един и същ ден. Това също е изразено в Изход 12:41, 51. След това Елън Уайт свързва тези събития със небесния съвет между Отец и Сина, когато между тях е сключен вечен завет.

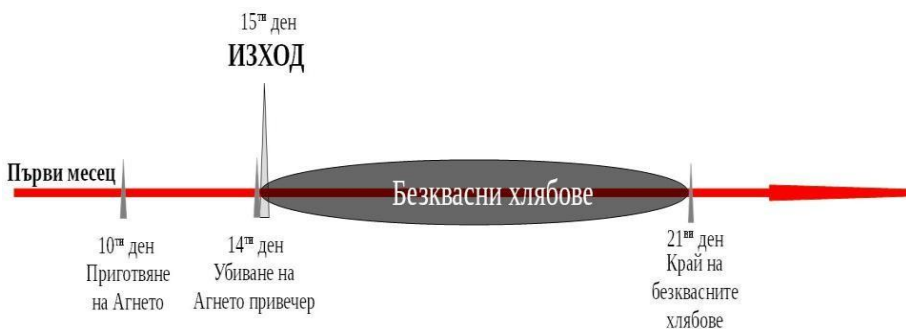
В този съвет на Небето, Отец и Синът определили, или предвидили времената за различните фази на спасителния план. Тъй като Изходът бил в същия този ден, когато е сключен заветът с Авраам, това означава, че този ден е бил Пасхата. Защо Господ да избере точно същия ден от годината за сключването на завета с Авраам, ако не, защото това е било и времето, когато Отец и Синът са направили този вечен завет, за да спасят човечеството в случай, че бъдат заблудени от софистиката на Сатана.

Спасението на човешката раса винаги е било обект на небесните съвети. Заветът на милост е направен преди основаването на света. Той е съществувал от вечността и се нарича вечен завет. Точно така, както никога не е имало време, когато Бог не е бил, така със сигурност никога не е имало момент, когато за безконечния ум не е било наслада да изявява Своята благодат към човечеството. {Удивителна благодат, с. 130, Параграф 2}

Затова нека внимателно да разгледаме инструкциите, които Бог дал на Мойсей, за да намерим точното време на Изхода и Пасхата:

Тогава ГОСПОД говори на Мойсей и Аарон в египетската земя и каза: **Този месец** ще ви бъде **начало на месеците**, ще ви бъде **първият от месеците на годината**. Говорете на цялото израилево общество и кажете: **На десетия ден от месеца** всеки да си вземе по **едно агне** за бащиния си дом, по едно агне за един дом. И да го пазите **до четиринадесетия ден на същия месец**; тогава цялото събрание на израилевото общество да го заколи **привечер**. (Изход 12:1-6)

Онзи ден да ви бъде за спомен и да го пазите като празник на ГОСПОДА във всичките си поколения; вечна наредба да ви бъде да го празнувате. Седем дни да ядете безквасен хляб. **На първия ден** ще имате **свято събрание** и на **седмия ден** - **свято събрание**. Никаква работа да не се върши в тях освен онова, което е нужно за ядене на всекиго; само това може да вършите. **И така, да пазите празника на безквасните хлябове, защото в същия този ден изведох войнствата ви от египетската земя. Затова ще ви бъде вечна наредба да пазите този ден във всичките си поколения. От вечерта на четиринадесетия ден на първия месец до вечерта на двадесет и първия ден от месеца да ядете безквасни хлябове.** (Изход 12:14-18)

Нека сравним това със събитията около разпъването на Исус на Голгота:

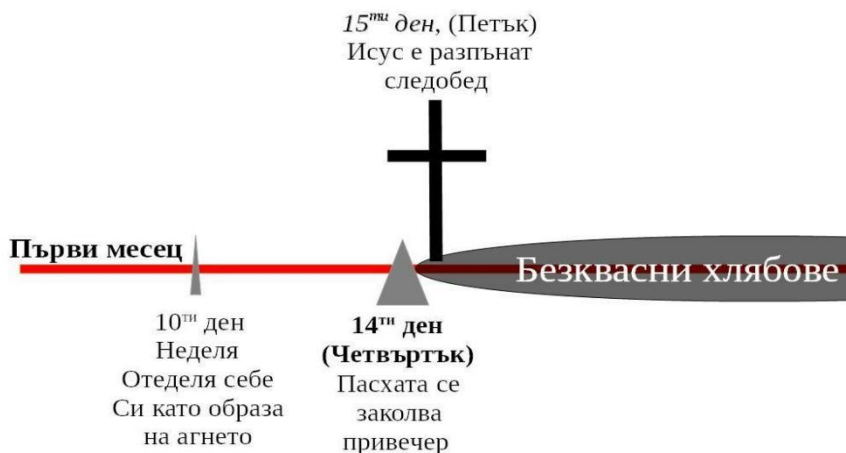
А шест дни преди Пасхата Исус дойде във Витания, където беше Лазар, когото Той възкреси от мъртвите..... **На следващия ден** едно голямо множество, което беше дошло на празника, като чува, че Исус идвал в Ерусалим, взеха палмови клони и излязоха да Го

посрещнат, викайки: Осанна! Благословен, който иде в Господното Име, Царят на Израил! (Йоан 12:1, 12-13)

Тържественото влизане на Христос в Ерусалим стана **в първия ден на седмицата**... Множествата Го поздравяваха като Месия, като свой Цар. **Този път Исус прие честта**, която по-рано не позволяваше да Му се отдава. За учениците това бе доказателство, че сладките им надежди ще се осъществят сега, като Го видят да се качва на престола. Народът бе уверен, че часът на освобождението е наближил. Във въображението си евреите виждаха римските войски изгонени от Ерусалим и Израил установен пак като независим. **Никога по-рано, в земния Си живот, Исус не бе допуснал такава демонстрация. Виждаше ясно последствията. Това щеше да Го отведе на кръста. Но сега Той реши да Се представи публично за обещания Изкупител. Пожела да обърне вниманието на народа към жертвата, която щеше да увенчае мисията Му за падналия в грях свят. Докато хората се събираха в Ерусалим, за да отпразнуват Пасхата, Той, символичният Агнец, доброволно отдели Себе Си, за да бъде принесен в жертва.** {Копнежът на вековете, с. 571, Гл. 63, Параграф 2, 4, 7}

А на първия ден от празника на безквасните хлябове, **когато колежа жертви за Пасхата**, учениците Му казаха: Къде искаш да отидем и да приготвим, за да ядеш пасхата? (Марко 14:12)

И приближаваше празникът на безквасните хлябове, **който се нарича Пасха**. И главните свещеници и книжниците обмисляха как да Го умъртвят; защото се бояха от народа... И **настана денят на безквасните хлябове, когато трябваше да се заколи пасхата**. И Исус изпрати Петър и Йоан и им каза: **Идете и ни пригответе, за да ядем пасхата.** (Лука 22:1-2, 7-8)

Свидетелството на трите синопични евангелия (Матей, Марк и Лука) разкрива, че истинската дата за Пасхата е 14-ия ден от първия месец, който тази година се паднал в четвъртък, а не в петък. Това се потвърждава и от факта, че Христос е бил приветстван от хората по време на Неговото триумфално влизане в неделя, първия ден от седмицата. Излиза, че това е 10-ия ден на месеца. Впредобразата агнето е било избирано на 10-ия ден и запазвано до 14-тия ден.

Говорете на цялото израилево общество и кажете: **На десетия ден от месеца всеки да си вземе по едно агне** за бащиния си дом, по едно агне за един дом. (Изход 12:3)

Тъй като Христос бил приветстван от хората в неделя, тогава 14-ият ден е четвъртък, а не петък, както твърдят много християни.

Исус прекарал Пасхата със Своите ученици през онази нощ, която била точно по време на Изхода на Израил в предобразата.

На 14-ия ден от първия еврейски месец, в същия ден и месец, когато в продължение на 15 дълги столетия се колеше пасхалното агне, Христос, след като яде с учениците Си пасхалната вечеря [Христос ял Пасхата в четвъртък и Елън Уайт изглежда нарича този ден 14-ти Авив], учреди празникът, който трябваше да напомня за собствената Му смърт като “Божия Агнец, Който носи греха на света”. {Великата борба, с. 399, Гл. 22, Параграф 23}

От това стигаме до заключението, че не Отец е Този, Който е определил смъртта на Сина си за петък, но Той само ни Го е дал в четвъртък, за да поеме върху Себе си греха на света. Отделен от своя Отец за свят, който не разбира характера на Своя Бог. Когато смазващата тежест дошла върху душата на Божия Син през онази нощ, която била библейското начало на 15-ия ден, Той наистина щял да умре в Гетсимания, ако Отец не бил изпратил ангел да Го укрепи.

Тогава им каза: **Душата Ми е пренаскърбена до смърт.** Постоите тук и бъдете заедно с Мен. (Матей 26:38)

И Той се отдели от тях колкото един хвърлей камък и като коленичи, се молеше, като казваше: **Отче, ако е волята Ти, отмени Ме с тази чаша,** но нека бъде не Моята воля, а Твоята. **И Му се яви ангел от небето и Го подкрепяше. И като беше в борба, се молеше по-усърдно и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята.** (Лука 22:41-44)

Заедно с учениците Си Спасителят бавно се запъти към Гетсиманската градина. **Пасхалната луна, голяма и пълна, светеше от безоблачното небе...** Исус разговаряше сериозно с учениците Си, даваше им наставления, но когато наближи Гетсимания, **потъна в странно мълчание.** Често бе посещавал това място, за да размишлява и да се моли, но **никога не бе идвал тук със сърце така изпълнено със скръб,** както през тази нощ - нощта на Неговата последна агония. През целия Си земен живот бе ходил в светлината на Божието присъствие. Когато бе попадал в конфликт с хора, вдъхновявани от духа на Сатана, можеше да казва: "Този, Който Ме е пратил, с Мене е - не Ме е оставил сам. Аз върша всякога онова, което е Нему угодно" (Йоан 8:29). **Но сега като че ли бе извън светлината на подкрепящото Го Божие присъствие. Бе причислен към престъпниците. Исус трябваше да понесе вината на падналото човечество. Върху Него, чистия от грях, трябваше да се стоварят нашите престъпления. Грехът Му изглеждаше така ужасен, тежестта на вината, която трябваше да понесе - толкова огромна, че започна да се страхува, че тя ще Го отдели завинаги от любовта на Неговия небесен Отец.** {Копнежът на вековете, с. 685, Гл. 74, Параграф 1, 2}

Греховете на света бяха върху Него. Той страдаше вместо човека като престъпник на закона на Своя Баща. Тук беше мястото на изкушението. **Духовната светлина на Бога се отдалечаваше от Неговия поглед и Той преминаваше в ръцете на силите на**

тъмнината. {Свидетелства към църквата, том 2, с. 203, Гл. 29, Параграф 8}

Виждаме, че Христос преминал в ръцете на силите на тъмнината в четвъртък вечерта. Това е когато Христос бил предаден. Започвайки от истинското време за Пасхата, Исус наистина бил три дни и три ночи в сърцето на земята:

Четвъртък (14 ^{ти} Авив)		Петък (15 ^{ти} Авив)		Събота (16 ^{ти} Авив)		Неделя (17 ^{ти} Авив)	
Нощ	Ден	Нощ	Ден	Нощ	Ден	Нощ	Ден
	Заколване на Пасхата в 15:00 следобяд	Безквасни хлябове 1 ^{ти} ден		Безквасни хлябове 2 ^{ри} ден		Безквасни хлябове 3 ^{ти} ден	

* Денят в Библията започва от нощта (Бит. 1:8; Лев. 23:32; Лука 23:54; Марк 1:21, 32)

“Защото, както Йона беше три дни и три ночи в корема на голямата риба, така и Човешкият Син ще бъде три дни и три ночи в сърцето на земята.” Матей 12:40

Отец укрепил Своя Син, защото, ако Той бил умрял в Гетсимания, никой нямало да види какво са сторили греховете ни с Божия Син. На следващия ден, който бил петък, ние наистина сме показали какво прави падналата ни природа с Него. Исус почивал в гроба по време на съботата, и сутринта на неделята, преди зазоряване, Той бил възкресен от Своя Баща:

А в първия ден на седмицата, **много рано сутринта, те дойдоха на гроба, като носеха благоуханните масла, които бяха приготвили. И намериха камъка преместен от гроба. И като влязоха, не намериха тялото на Господ Исус.** (Лука 24:1-3)

Нощта на първия ден от седмицата бе преминала бавно. **Настъпил бе най-тъмният час, тъкмо преди пукването на зората...** „А ето, стана голям трус; защото ангел от Господа слезе от небето.” Снабден с пълното Божие въоръжение, този ангел напусна небесните дворове... **Войниците го видяха да отстранява камъка като нищожно камъче и го чуха да извиква: „Сине Божий, излез; Твоят Отец Те вика!”** {Копнежът на вековете, с. 779, Гл. 81, Параграф 1, 2}

Така че, започвайки от следобед в четвъртък, имаме три дни и три

нощи, точно както го е предсказал Спасителят. Това показва, че събитията след истинската Пасха в края на 14-ти Авив и началото на 15-ти Авив са само физическото проявление на това, което нашите грехове извършват с Христос, а не проява на Отец, Който поразява Сина Си на кръста в петък следобед³.

Това е важно за разбирането на случилото се в нощта на Пасхата в Египет. Бог е предал Египетските си първородни синове, а не ги е поразил. Предобразът и образът трябва да бъдат еднакви.

Човешкото мислене, по отношение на правосъдието е отразено във времето на еврейската пасха, както то е показано от Йоан, защото те били приели различен метод за изчисление и са имали своя Пасха един ден по-късно след автентичната Пасха.

Забележете какво се е случило във времето на тяхната Пасха:

Тогава поведоха Иисус от Каяфа в преторията; а беше рано. Но **те самите не влязоха в преторията, за да не се осквернят, за да могат да ядат пасхата.** (Йоан 18:28)

А като Го видяха, главните свещеници и служителите извикаха, казвайки: Разпъни Го! Разпъни Го! Пилат им каза: Вие Го вземете и Го разпънете, защото **аз не намирам вина в Него.** Юдеите му отговориха: **Ние имаме закон и според нашия закон Той трябва да умре,** защото направи Себе Си Божии Син. (Йоан 19:6-7)

А Пилат, като чу тези думи, изведе Иисус навън и **седна на съдийския престол,** на мястото, наречено Каменната настилка, а на еврейски – Гавата. **Беше денят на Приготовление на Пасхата, около шестия час.** И той каза на юдеите: Ето вашият Цар! А те извикаха: Махни Го! Махни Го! Разпъни Го! Пилат им каза: Вашият Цар ли да разпъна? Главните свещеници отговориха: Нямаме друг цар освен императора! **Затова той им Го предаде да бъде разпънат.** (Йоан 19:13-16)

Тъй като цялата книга на Йоан говори за празниците на евреите (Йоан 5:1; 6:4; 7:2) и времето на Пасхата се различава само в запис на това евангелие, виждаме, че това е един измислен от човека ден, с осъществен от него съд, за осъждането на Иисус на смърт. Този ден

³ Повече за времето вижте в книгата *Време за започване на съботата* в maranathamedia.bg (очаква се да излезе скоро на български)

няма нищо общо с принципите на Пасхата, на Отец. Забелязваме, че в предобраза, агнето е било принасяно в следобеда на 14-ти Авив, но първородните на Египет са били убити през нощта на 15-тия ден от месеца. Така отново предобраз и образ работят в същите дни, за да покажат, че не Отец е поразил египетските първородни.

Фараонът изявява закоравяването на сърцето си

След като фарисеите убили Христос, те искали да го „поробят“ завинаги в гроба. По подобен начин фараонът, заедно с Египет, след като отхвърлил Христос чрез призивите на Моисей и Аарон, и това отхвърляне се проявило в смъртта на първородните, поискал да пороби Христос в лицето на Израил, опитвайки се да си ги върне като роби. Паралелът между двете истории ни показва, че преживяването при Червено море е било един опит на фараона да погребее Христос.

А когато се извести на египетския цар, че народът е побягнал, **сърцето на фараона и на слугите му се обърна срещу народа** и те казаха: Какво направихме ние, че пуснахме Израил да не ни работи вече? И фараонът впрегна колесницата си и събра народа си при себе си. Взе и шестстотин избрани колесници и всичките египетски колесници с началници над всяка. **И ГОСПОД закорави сърцето на фараона, египетския цар**, така че той подгони израилевите синове. А израилевите синове бяха излезли с издигната ръка. И египтяните се спуснаха след тях - всичките коне и колесници на фараона, конниците му и войската му - **и ги настигнаха, когато бяха разположени на стан близо до морето**, пред Пиаирот, срещу Веелсефон. (Изход 14:5-9)

Ето така Господ закорави сърцето на фараона. Бог говори на египетския цар чрез устата на Моисей, **като му даде най-ярките доказателства за божествената сила; но монархът упорито отказа светлината, която би го довела до покаяние. Бог не е изпратил свръхестествена сила, за да закорави сърцето на бунтовния цар**, но когато Фараонът се противопоставяше на истината, **Святият Дух се оттегли и той беше оставен на тъмнината и неверието, които бе избрал**. Чрез постоянното отхвърляне на влиянието на Духа, хората се откъсват от Бога. **Той няма в резерв по-мощно средство, което да просвети умовете им. Никое откровение на Неговата воля не може да достигне до**

тях в неверието им.—Ривю енд Херълд, 20-ти юни, 1882 г. (АБК, том 3, с. 1151) {Ум, характер и личност, кн. 1, с. 35, Гл. 4, Параграф 32}

Фараонът отказал да получи светлината, излъчвана от истинския характер на Башата на цялото човечество. Като се съпротивил на призива за покаяние, Фараонът решил да остави Христос завинаги разпнат в собственото си преживяване, без никаква надежда за възкресение. Сега, най-накрая той бил оставен на собствената си заблуда за един насилствен бог, който се бие за своя народ.

Израил е все още в плен на Египетските богове

За съжаление, отчасти, този войнствен божествен образ бил и в съзнанието на израилтяните и дори в съзнанието на самия Мойсей.

А когато фараонът се приближи, израилевите синове повдигнаха очи и ето, египтяните идваха след тях. И израилевите синове се уплашиха много и извикаха към ГОСПОДА. И казаха на Мойсей: **Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята?** Защо ни направи това и ни изведе от Египет? Не е ли това, каквото ти казвахме в Египет, като говорихме: Остави ни, нека работим на египтяните? Защото по-добре щеше да ни бъде да работим на египтяните, отколкото **да измрем в пустинята!** А Мойсей каза на народа: Не се бойте, стойте и гледайте спасението на ГОСПОДА, което Той ще извърши за вас днес, защото, колкото за египтяните, които видяхте днес, няма да ги видите вече до века. ГОСПОД **ще воюва за вас**, а вие ще останете мирни. (Изход 14:10-14)

Израил се оплаквал, защото не познавал истинския характер на Бога и не можел да се довери на Отец и Неговия Син. Подобно на другите народи, и те можели да бъдат достигнати само чрез страх:

До времето на първото пришествие на Христос, хората се покланяли на жестоки, деспотични богове. **Дори еврейският ум беше достиган чрез страх, а не чрез любов.** Мисията на Христос на земята трябваше да разкрие пред хората, че Бог не е деспот, а **небесен Баща, изпълнен с любов и милост към Своите деца.**—Ръкопис 132, 1902 г. {Ум, характер и личност, кн. 1, с. 183, Гл. 21, Параграф 7}

Мойсей бил най-близо до Божията слава, но и той не можел да надскочи времето си и да възприеме египтяните като не по-малко скъпи творения на Отец, отколкото Израил. Но Господ не „държи сметка за времената на невежеството“ (Деяния 17:30); Той искал да спаси малцината от железарската пещ (Второзаконие 4:20) и след това да ги представи непорочни в присъствието на славата Си (Юда 1:24), за да свидетелстват за това пред всички народи и да ги благословят като първородни сред човешкото семейство на народите. Би било твърде много за Мойсей, дори и след 40-годишното обучение в пустинята, не само да остави плановете си за лично освобождение на Израил чрез война, но и да остави шовинистичното мислене на естествения човек.

В училищата на Египет Мойсей получи най-висше гражданско и военно обучение. Силно привлекателен, с хубаво телосложение и с благородна осанка, с развит ум и княжеско държане, **прочут като безспорен военен водач**, той стана гордостта на народа... Мойсей все още не бе подготвен за делото на живота си. **Той все още не бе научил урока на зависимост от Божествената сила. Той не проумяваше Божията цел. Надяваше се да избави Израил със силата на оръжието.** За тази идея той рискува всичко - и пропадна. В поражението и разочарованието си **стана бежанец и изгнаник в чужда земя.** {Възпитание, с. 62, Гл. 7, Подзаглавие *Мойсей мозъци чрез вяра, Параграф 3, 4*}

Мойсей си мислеше, че израилтяните ще бъдат избавени чрез война и че той ще застане начело на еврейското множество, за да води война срещу египетските армии и да освободи братята си от ярема на потисничеството. {Духът на пророчеството, том 1, с. 165, Параграф 1}

Мойсей бил далеч по-напред от останалата част на Израил по отношение на разбиранията си. Въпреки че израилтяните билителесно отстранени от Египет, Христос не е бил издигнат в живота им. Когато видели идването на египтяните, те разкрили, че все още са мъртви за вярата.

Когато армията се приближи, видяха и следващите я египетски множества. Ужас изпълни сърцата на израилтяните. Някои извикаха към Господа, **но далеч по-голяма част побързаха да дойдат при Мойсей с оплакванията си:** “Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? Защо постъпи така, та ни

изведе от Египет?... Не беше лесно да удържи израилевите множества в очакване на Господа. **Недисциплинирани и своеволни, те станаха буйни и неразумни.** Очакваха, че веднага ще паднат в ръцете на поробителите си и силните сърцераздирателни писъци и оплаквания изпълниха въздуха. Чудният облачен стълб, като по сигнал от Бога тръгна напред, но сега те се поколебаха, да не би това да е знак за някакво голямо бедствие. Защото не беше ли ги довел до обратната страна на планината, откъдето нямаше изходен път? **Така Божият ангел се стори на извратените им умове предвестник на бедствие.** {Патриарси и пророци, с. 284, Гл. 25, Параграф 11, 13}

В тази история виждаме паралел с онези, които излезли от гробовете, когато Христос умрял, но те все още не били възкресени.

И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха, гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени, които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в светия град и се явиха на мнозина. (Матей 27:51-53)

„Много тела“. Само Матей записва този инцидент, свързан с разпятието и възкресението на Исус. Сравнете Пс. 68:18; Еф. 4:8. Трябва да се отбележи, че макар гробовете да са били отворени по време на Христовата смърт, възкресените светии не са били възкресени, докато не е възкръснал Исус (Мат. 27:53). Адвентен библийски коментар върху Мат. 27:52

Кръстени в Мойсей

Дотогава докато вярата на Израил се задействала само при видимите доказателства, които Бог давал чрез Мойсей, тя не била достатъчна, за да позволи на Господ да ги роди за нов живот, за да живеят истински според принципите на Неговия закон:

Но ако Авраамовият завет съдържаше обещанието за изкуплението, тогава защо бе нужно да се прави друг завет на Синай - **в робството си хората до голяма степен бяха загубили познанието за Бога и за принципите на Авраамовия завет.** При избавлението от Египет Бог поиска да им разкрие Своята мощ и милост, **за да Го заобичат и да Му се доверят.** Той ги доведе при Червеното море - където, подгонени от египтяните, **бягството им изглеждаше невъзможно** - за да могат да осъзнаят **своята пълна безпомощност, своята**

нужда от Божествена помощ; и тогава издейства тяхното избавление. По този начин те бяха изпълнени с любов и благодарност към Бога и с доверие в Неговата сила да им помага. Той ги бе привързал към Себе Си като техен избавител от временното робство.

Но в умовете им трябваше да се запечата една много по-голяма истина. Живеещи сред идолопоклонство и поквара, те нямаха истинско понятие за светостта [характера] на Бога и за извънредно голямата греховност на собствените си сърца, за своята съвършена неспособност да отдават послушание на Божия закон и за нуждата си от Спасител. Всичко това те трябваше да научат. Патриарси и пророци, с. 371, Гл. 32, Параграф 29, 30

От духовна гледна точка израилтяните билителя, които били излезли от Египетския гроб. Но когато Израил минал през Червено море, те били кръстени *във вярата на Мойсей* и за първи път започнали да изразяват вяра в Бога.

Не искам, братя, да не знаете, че нашите бащи са били всички под облака и всички са минали през морето, и всички **в Мойсей са се кръстили** в облака и в морето,... (1 Коринтяни 10:1-2)

Той [Бог] можеше да ги спаси и по друг начин; но избра този, **за да изпита вярата им и да укрепи доверието им в Себе Си...** **Навлизайки в самата вода, те показаха, че вярват в Божието слово, изговорено чрез Мойсей.** (Патриарси и пророци, с. 290, Гл. 25, Параграф 25)

Кръщението е символ на смъртта и възкресението, и в преживяването при Червено море Израил започнал да се освобождава от предишното си робство и семената на вярата вече били засадени в тях, когато те пеели заедно песента на Мойсей.

Една нощ бе донесла пълно избавление от най-ужасната опасност. Това голямо безпомощно множество - необучени за война роби, жени, деца и добитък - с морето пред тях и преследвани от силната войска, видяха отворена сред водите пътека и враговете си надвити в момент на очакван триумф. **Единствено Йехова им бе донесъл това освобождение и сърцата им се обърнаха към Него с благодарност и вяра.** **Чувствата им намериха израз в хвалебни песни.** Божият Дух почиваше върху Мойсей и той поведе народа в победен и благодарствен химн - един от най-ранните и най-

възвишени химни, познати на човека: {Патриарси и пророци, с. 288, Гл. 25, Параграф 20}

За народа на Израил, събитието при Червено море било възможност да преживеят новорождение. За да видят истинския характер на Бог, те трябвало да Му се доверят в съответствие със светлината, която са получили до този момент. Ако повярвали, че Господ, който ги бил извел по чуден начин от Египет, ще ги спаси от техните преследвачи, те щели да развият повече вяра и по този начин щели да имат възможност да видят и отразят повече от характера на Отец. Семената, които били засадени в преживяването при Червено море, не произвели трайни плодове почти при целия Израил. Цялата история на това поколение ясно показва, че те не искали да следват Господ в сърцата си:

Но искам да ви напомня – макар вече да знаете всичко това – че Господ, след като избави Своя народ от египетската земя, после погуби [предаде на мисленето им] онези, които не повярваха. (Юда 1:5)

Когато времето на пребиваването им в пустинята приключи, „хората останаха в Кадис“. Числа 20:1. Тук Мариам умря и бе погребана. От сцената на радост край бреговете на Червено море, до гроба в пустинята, който сложи край на едно доживотно скитане - **такава беше съдбата на милиони, които с големи надежди бяха излезли от Египет. Грехът беше отнел от устните им чашата на благословието. Щеше ли следващото поколение да научи урока?** {От миналата вечност, с. 287, Параграф 5}

Това поколение показало, че не е готово да следва Исус. Хората вкусили и били кръстени в преживяването на Мойсей и това им отворило врата да дойдат напълно при Христос. Ако били продължили вяра, те наистина щели да преживеят новото раждане:

Не искам, братя, да не знаете, че нашите бащи са били всички под облака и всички са минали през морето, и **всички в Мойсей са се кръстили в облака и в морето**, и всички са яли една и съща духовна храна, и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос. **Но въпреки това в повечето от тях Бог не благоволи, защото били повалени в пустинята.** (1 Коринтяни 10:1-5, KJV)

В Него [Христос] бяхте също и обрязани с обрязване, не извършено от ръка, а с обрязването, което е от Христос, като съблякохте плътското тяло. **Погребани бяхте с Него в кръщението, в Него бяхте и съвъзкресени чрез вяра в действието на Бога, който Го възкреси от мъртвите.** И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и необрязването на плътта си, **Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления. Той изличи написаното в постановленията на закона, което беше против нас, и го отстрани отсрещ нас, като го прикова на кръста;** (Колосяни 2:11-14)

Бог и Христос били готови да импростят, преди да стигнат до Червеноморе, но с представите им за Божия характер, те не били готови да повярват в това. „Написаното в постановленията на закона“, което било против тях, било причинено от греховното им мислене за техния Баша, на Когото те гледали като на унищожител, и такова мислене нямало да им позволи напълно да повярват в Неговата прощателност и да получат прошка.

Божият път в морето като пътя в светилището

Дотук видяхме, че вярата на израилтяните била много слаба. Те не можеха да се доверят на Господ, преди огненият стълб, видимият знак на Божието присъствие, да се помести между тях и египтяните. Вярата на Мойсей също била изпитана, но на друго ниво; от него се очаквало да разбере повече за Божия метод за избавяне на Израел и че това не трябва да е в съответствие със закона на силата, а в хармония с Неговия характер на любов:

Но сега, когато египетското множество се приближи в очакване на лесна плячка, облачният стълб се издигна величествено в небесата, мина над израилтяните, та се установи между тях и египетските армии. Стена от тъмнина застана между преследваните и преследвачите. Египтяните не можеха повече да различат лагера на евреите и бяха принудени да спрат. Но когато нощният мрак падна, облачната стена се превърна за евреите в силна светлина, която обля целия стан с лъчите на дневната светлина. {Патриарси и пророци, с. 284, Гл. 25, Параграф 14}

Товага надеждата се върна в сърцата на Израил и Мойсей издигна гласа си към Господа. “Товага рече Господ на Мойсея: “Защо викаш към Мене? Кажи на израилтяните да вървят напред. А ти вдигни жезъла си и прости ръката си над морето, та го раздели, и израилтяните ще преминат през морето по сухо.” {Патриарси и пророци, с. 287, Гл. 25, Параграф 15}

Чрез язвите в Египет Мойсей е поканен да напредва в познаването на характера на Господ, осъзнавайки по-пълно, че превръщането на жезъла в змия означава, че в силата на природата няма да бъде разкрит характера на Господ, а само Неговата сила. Мойсей и Илия, най-великите водачи на Израил, били Божиите средства за извеждане на Божия народ от духовния упадък със силата на Господ, разкрита чрез елементите на природата, но не в съответствие с Неговия характер. И Мойсей, и Илия, след най-голямото проявление на сила в избавлението на Израил от неговото вероотстъпничество и робство, са били поддържани свръхестествено в продължение на 40 дни и са били подготвени да видят Господната слава на същата планина, наречена Синай или Хорив (Изход 24:16-18; 34:28; 3 Царе 19:8). В случая с Мойсей, той бил вдъхновен да се поклони пред разкриването на истинското значение на десетте заповеди, гравирани върху каменни плочи, когато те са поставени в контекста на Божия милостив характер:

И Мойсей изсече две каменни плочи като първите и на сутринта стана рано, изкачи се на Синайската планина, както му заповяда ГОСПОД, и взе в ръката си двете каменни плочи. И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: **ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение. **Товага Мойсей бързо се наведе до земята и се поклони,** (Изход 34:4-8)**

В случая с Илия, на Хорив, той бил учен да различава силата от характера на Господ. Сила била проявена в насилието на Илия спрямо пророците на Ваал, защото той очаквал Господ да му се разкрие като Бог, който отговаря с огън.

На Йоан бе открита същата истина, както и на Илия в пустинята, когато “голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земетръс, но Господ не бе в земетръса. И подир земетръса огън, но Господ не бе в огъня; а подир огъня” Бог говори на пророка с “тих и тънък глас” (3Царе 19:11, 12). Така Исус трябваше да извърши Своето дело не със звън на оръжия или чрез преобръщане на тронове и царства, а като говори на сърцето на човека чрез живот на милост и саможертва. {Копнежът на вековете, с. 217, Гл. 22, Параграф 14}

Йоан Кръстител, както и учениците на Спасителя, не разбираше естеството на Христовото царство. Той очакваше Исус да заеме Давидовия трон и тъй като минаваше времето, а Спасителят не предави правата Си за царската власт, Йоан се обърка и разтревожи. Той бе заявил на народа, че за да приготвят пътя пред Господа, трябва да се изпълни пророчеството на Исая - планините и хълмовете трябва да се снишат, кривите пътища да се изправят и неравностите да се изравнят. Той бе очаквал високите места на човешката гордост и власт да бъдат съборени. Посочил бе Месия като Този, в Чиято ръка бе веялката и Който щеше внимателно да очисти Своето зърно, Който щеше да събере пшеницата в Своята житница и да изгори плевелите с неугасим огън. И Йоан, подобно на пророк Илия, в чийто дух и сила се бе явил в Израил, очакваше Господ да открие Себе Си като Бог, Който отговаря с огън. {Копнежът на вековете, с. 215, Гл. 22, Параграф 4}

Моисей е свързан с водата, тъй като той бил извлечен от вода, повел Израил през нея и им дал вода в пустинята. Илия е свързан с огъня, тъй като два пъти призовавал огън от небето и бил взет на небето в огнена колесница. Така Моисей и Илия станали емблематични за цялото Писание, закона и пророците, Стария и Новия Завет, които свидетелстват за Господа:

Филип намери Натанаил и му каза: Намерихме Онзи, за когото **писа Мойсей в закона, и пророците** – Исус, сина на Йосиф, който е от Назарет. (Йоан 1:45)

А на **двамата си свидетели** ще дам да пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни облечени във вретиница. Те са двете маслинени дървета и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята. И ако някой поиска да ги повреди, **огън излиза от устата им и поглъща неприятелите им** [Илия]. И ако някой поиска да ги повреди, така той трябва да бъде убит. Те имат власт да **заклучат небето, за да не вали никакъв дъжд през времето на тяхното пророкуване** [Илия], и имат власт над водите, да ги превръщат в кръв и да поразяват земята с всяка язва, колкото пъти биха поискали [Мойсей]. (Откровението на Йоан 11:3-6)

Важният урок за нас тук е, че свидетелството на тези двама свидетели насочва мислите ни за характера на Господ чрез проявлението на сила. Но самите Мойсей и Илия трябвало да бъдат учени за истинското естество на Божието ненасилствено царство. В двора на Светилището имало два предмета: жертвен олтар и умивалник. Първият е свързан с огъня (Илия), а вторият с водата (Мойсей). Те били подготвителни за влизането в Светилището. Това показва, че както служението на Мойсей, така и това на Илия трябвало да доведат хората до по-голямо разбиране за Божия характер, но самите водачи също трябвало да бъдат обучавани на това. Ако Израил бил покорен на техния водач, Господ щял да ги доведе до откровението за Неговия характер, както е показано в Най-святото място на Неговото Светилище:

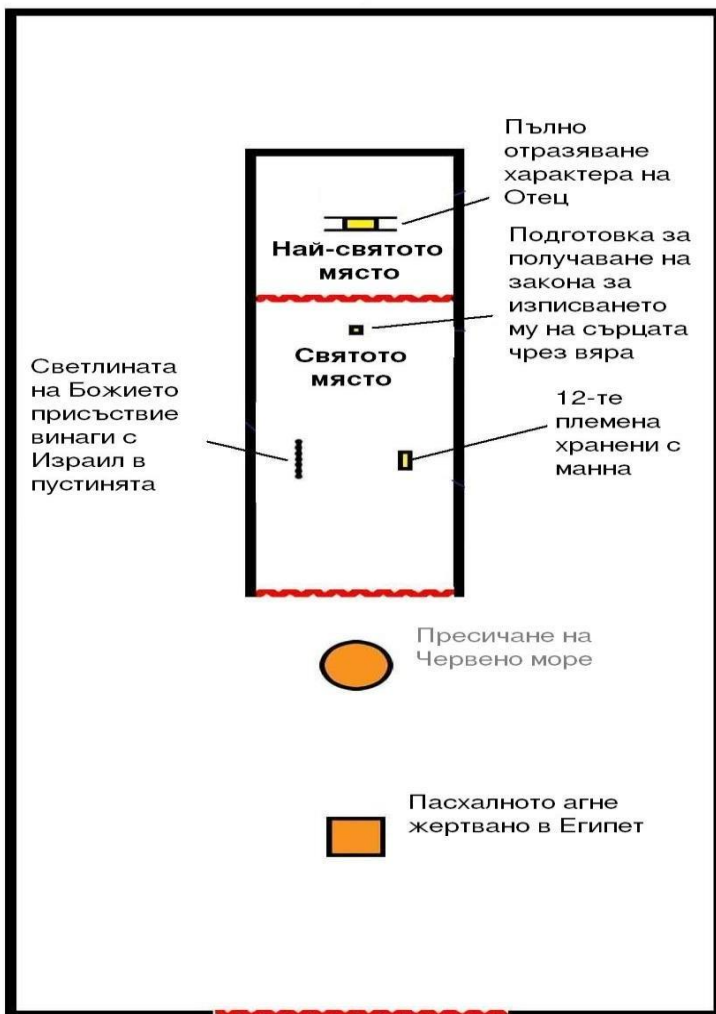
Ще ги въведеш и насадиш на планината на Своето наследство; на мястото, ГОСПОДИ, което си приготвил за Свое обиталище; в светилището, Господи, което ръцете Ти поставиха. (Изход 15:17)

В Светилището ни е показан пътят на Израил, както е планиран от Господ, за да ги води от физическо и духовно робство към откровението на Неговия истински характер. Нека имаме предвид, че неразбирането на поуките в разкритията в светилището път щяло да доведе израилтяните дотам, че приписваните на Бога жестокости от тяхното греховно мислене да бъдат окончателно

възприети за неотменна част от Неговия характер. Тогава не е чудно, че около 450 години след Изхода, при освещението на Соломоновия храм, Израил жертвал безчетен брой животни в съзвучие с една поклонническа система за укротяване и задоволяване на едно кръвожадно Божество (3 Царе 8:5, 63, 64), което в тяхното съзнание е поразило първородните на Египет. С това си разбиране Израил показал, че не само не е приел урока на очистващия от греховното мислене умивалник, който представя Червеното море в тяхната опитност, но и разширили чрезмерно това разбиране посредством огледалното свойство на Божия закон, както това е изявено в превръщането на бронзовия умивалник в море:

Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който **гледа естественото си лице в огледалото**, (Яков 1:23)

Направи и **леяното море**, десет лакътя [около 5 метра] от единия му ръб до другия му ръб, с кръгла форма. Височината му беше пет лакътя [около 2,50 метра] и връв от тридесет лакътя измерваше обиколката му [около 15 метра]. (3 Книга на Царете 7:23)

Така че сега, когато имаме всичко това предвид, нека видим как Израил е преминал през елементите на природата и да открием това в Божия характер на любов, когато водите се върнали и удавили египтяните:

„И рече Господ на Моисей: **Защо викаш към мен?** Говори на израилтяните да вървят напред. **А ти вдигни жезъла си и прости ръката си над морето и го раздели;** И израилтяните ще ходят по сухо в морето.” **Бог искаше Моисей да разбере, че ще работи за своя народ,** че тяхната нужда ще бъде Негова възможност. Да отиват толкова далеч, колкото могат, а той да ги кара да продължават напред; и **трябваше да използва жезъла, който Бог му беше дал, за да раздели водите.** {Духът на пророчеството, том 1, с. 207, Параграф 2}

Описвайки преминаването на Израил през морето, псалмистът казва в песента: **“През морето бе Твоят път и стъпките Ти през големи води, и следите Ти не се познаваха.** Водил си като стадо людете Си с ръката на Мойсея и на Аарона” (Пс. 77:19, 20). **Когато Моисей простря жезъла си, водите се разделиха** и докато стояха изправени като стена от двете страни, Израил мина през морето по сухо. {Патриарси и пророци, с. 287, Гл. 25, Параграф 16}

Тук Елн Уайт цитира същия псалм, в който се казва, че Божият “път е в светилището” (Псалм 77:13, KJV), но по-нататък в Псалма това понятие се прилага към Червеното море. Това потвърждава идеята, че за Израил преживяването в Червено море трябвало да бъде път към познаването на истинския характер на Бога. Освен това забелязваме, че водите се разделят чрез Моисеевото простирание на жезъла, което е същия процес, както при язвите в Египет. Следвайки първоначалната цел на този жест, трябва да очакваме, че Божията сила ще бъде използвана по начин, който отразява по-скоро характера на Сатана, отколкото този на Христос. Сега характерът на Сатана щял да бъде изявен чрез египтяните, които чрез закоравяването си напълно се били уеднаквили с него, и щял да се изяви в елементите на природата:

“А египтяните, всичките коне на фараона, колесниците му и конниците му, като ги погнаха, влязоха подир тях всред морето. Но в утринната стража Господ погледна от огнения и облачния стълб на египетската войска и смути войската на египтяните.” (Изх. 14:23, 24). **Пред удивения им поглед тайнственият облак се превърна в стълб от огън. Гръмотевици ехтяха, бляскаха светкавици.** **“Облаците изляха поройни води; небесата издадоха глас; също и стрелите Ти прелетяха. Гласът на гърма Ти бе във вихрушката; светкавиците осветиха вселената; Земята се потресе и се разклати”** (Пс. 77:17, 18).“ {Патриарси и пророци, с. 287, Гл. 25, Параграф 17}

Продължението на това, което природата започнала да разкрива по отношение на жестоките характери на нейните жители, сега се проявило в Червено море чрез гръмотевиците, светкавиците, облаците, които изливали вода и идващия от небето звук.

Под Божията ръка, природата служи против престъпниците на Божия закон. Тя държи в лоното си своите разрушителни елементи до времето, когато те ще избухнат, за да унищожат човека и да очистят земята. Когато фараонът предизвика Бога чрез Моисей и Аарон, казвайки: „Кой е Господ, за да слушам гласа му? Аз не познавам Господ, нито ще пусна Израил” (Изход 5:2), природата изрази съчувствието си към нейния наранен Творец и сътрудничеса с Бога, за да отмъсти за обидата към Йехова. Целият Египет запуса, поради упоритата съпротива на фараона. {Писмо 209 – 1899 г., с. 23}

На демоничния гняв на египтяните било позволено да се прояви в природата по същия начин, както и буреносните мисли на учениците се проявили чрез бурята в Галилейско море:

Намираха се в **несигурни води**. Когато **мислите им бяха бурни и объркани**, Бог им даде нещо, което да въздейства на душите им и да завладее тяхното внимание. **Той често пъти прави това, когато човек сам си създава трудности и неприятности**. Нямахме защо сами да влизат в беда. Опасността вече приближаваше бързо. **Силна буря ги врхлетя ненадейно**, а те не бяха подготвени за нея. Промяната бе рязка, тъй като денят бе съвършено тих. {Копнежът на вековете, с. 380, Гл. 40, Параграф 10, 11}

Бурните мисли на малкото ученици били в състояние да създадат жестока буря, а какво да говорим за отмъстителната армия на фараона от 600 колесници. Но за египтяните онова, което се случило в Червено море, изглеждало като глас на разгневен Бог:

Египтяните бяха обзети от смущение и почуда. **Сред бушуването на стихииите, в което чува гласа на един разярен Бог**, те се опитаха да се върнат и избягат към брега. {Патриарси и пророци, с. 287, Гл 25, Параграф 18}

Простри ръката си над морето

Как тогава можем да мислим, че Бог е искал да убие египтяните в Червено море? Понеже смятаме, че Христос е бил „поразен от Бога и наскърбен“ (Ис. 53:4), ние считаме египтяните за поразени от Бога с язвите и в Червено море. Но нашият Баща не е убиец и спазва шестата заповед на Своя закон, която гласи: „Не убивай“. Тогава как можем да обясним следната заповед:

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си над морето, за да се върнат водите върху египтяните, върху колесниците им и върху конниците им. (Изход 14:26)

Знаейки, че Христос напълно е разкрил характера на Своя Баща, когато е бил на земята, и Той никога не е убивал никого, тогава със сигурност можем да знаем, че целта на тази заповед не е била удавянето на египтяните. Малко след тази история, на Мойсей е заповядано да остане настрана, докато Израил бъде погълнат. Това е вторият случай, когато Мойсей е поканен да реши съдбата на един народ:

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, слез, защото **твоят народ**, който си извел от египетската земя, се поквари. Бързо се отклониха от пътя, в който съм им заповядал да ходят; направиха си изляно теле, поклониха му се, пожертваха му и казаха: **Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя!** И ГОСПОД каза още на Мойсей: Видях този народ, и ето, коравовратен народ е. **И сега остави Ме, да пламне гневът Ми против тях и да ги изгребя, а теб ще направя велик народ. Тогава Мойсей се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и каза: ГОСПОДИ,** защо да пламне гневът Ти против Твоя народ, който си извел от египетската земя с голяма сила и мощна ръка? **Защо да говорят египтяните и да казват: За зло ги изведе, за да ги измори в планините и да ги изгребят от лицето на земята? Отвърни се от разпаления Си гняв и се разкай за това зло, което възнамеряваш против народа Си!** Спомни си за слугите Си Авраам, Исаак и Израил, на които си се клел в Себе Си, като си им казал: **Ще умножа потомството ви, както небесните звезди и цялата тази земя, за която говорих, ще дам на потомството ви и те ще я наследят до века. И ГОСПОД се разкай за злото, което беше казал, че ще направи на народа Си.** (Изход 32:7-14)

Но Мойсей откри надежда там, където видимо имаше само обезсърчение и гняв. Божиите думи “остави Ме” той възприе не като забрана, а като окуражаване да се застъпи. Разбра, че нищо не можеше да спаси Израил, освен молитвите му, че ако се помоли на Бога, Той би пожалил народа Си... Бог бе изразил ясно, че изоставя народа Си, бе говорил за него на Мойсей като за “твоите люде, които си извел из египетската земя”. Но Мойсей скромно отхвърли твърдението, че е водач на Израил. Те не бяха негови, а Божии - “людете Ти, които си извел ... с голяма сила и мощна ръка“... Когато Мойсей се застъпи за Израил, плахостта му се изгуби в един дълбок интерес и любов към хората, за които бе извършил толкова много чрез Божиите ръце. Господ послуша молбите му и отговори на несебелюбивата му молитва. Бог бе изпитал слугата Си. Бе изпитал неговата вярност и любов към грешащия, неблагодарен народ. И Мойсей с благородство издържа този тежък изпит. Загрижеността му към Израил не произтичаше от себелюбива подбуда. {Патриарси и пророци, с. 318, 319, Гл. 28, Параграф 12-16}

Както виждаме от горния пасаж, в този инцидент безкористността на Моисей била изпитана, когато Господ търсел причина да покаже милост към Израил, макар че те далеч не заслужавали това. Тук реакцията на Моисей е много по-различна в сравнение с тази при Червеното море, когато се решавала съдбата на египтяните. Той се застъпва за народа си. Забелязваме също, че неговата представа за Бог е една гневна Личност, която трябва да бъде успокоена с аргументи, напомняйки ѝ за обещанията към бащите и за срама, който би могъл да дойде върху името на Бога пред другите народи в случай, че Израил бъде ликвидиран. Важно е да се види, че Господ не се е опитал да поправи Мойсей. Това разкрива любовта и уважението на нашия небесен Баща към личната свобода. Той никога нямало да наложи откровенията за истинския Си характер, когато не е бил молен за това. Веднъж друг, следващ случай, когато Израил отказва да повярва, че Господ ще им даде Обещаната земя, Моисей отново се застъпва за своя народ. Най-накрая, Господ щял да остави Израил на неговия избор:

Тогава цялото общество извика с висок глас и народът плака през онази нощ. И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата

ни да бъдат разграбени? Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет?... И ГОСПОД каза на Мойсей: Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва, въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него? Ще го поразя с мор и ще го изтребя, а теб ще направя народ по-голям и по-силен от него. (Числа 14:1-3 11-12)

Но Мойсей отново се застъпи за **народа си**. Не можеше да се съгласи те да бъдат унищожени, а сам той да стане родоначалник на по-могъщ народ... **Господ обеща да пожали Израил от непосредствено изтребване, но поради неверието и страхливостта му не пожела да изяви силата Си, за да подчини неприятелите му. Затова, в милостта Си, му показа единствения безопасен път - да се върне към Червено море. В бунта си народът бе възкликнал: "...в тая пустиня да бяхме измрели!" Сега, на тази молитва, трябваше да се отговори. Господ заяви: "...ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми; трупове те ви ще паднат в тая пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой от двадесет години и нагоре, които сте роптали против Мене... Но децата ви, за които рекохте, че ще бъдат разграбени, тях ще въведа и те ще познаят земята, която вие презряхте."** {Патриарси и пророци, с. 391, Гл. 34, Параграф 13-15}

Дори, когато Мойсей апелирал в полза на израилтяните и настоявал неговото собствено име да бъде заличено от книгата на живота, при положение, че Бог не може да им прости, той показал неправилно схващане за Божията справедливост. Поведението му, действително, показвало удивителната му любов към Израил. Но тази любов, все още, действала редом с погрешното разбиране, че Божията справедливост изисква смърт.

Тези два случая ясно разкриват, че Мойсей също бил воден според неговата способност да познава Божия характер и не е бил съден от Бога за частичното си разбиране, защото следвал Господ според светлината, която имал за своето време. Защо тогава Господ заповядал на Мойсей да протегне ръката си над морето, щом като очевидно е знаел, че той няма да се застъпи за египтяните, както направил за Израил?

Христовото погребение в Червено море

Египтяните трябвало да бъдат съдени точно според собствената си представа за справедливост:

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, **с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят**; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, **Аз не го съдя**; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. **Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден.** (Йоан 12:47-48)

Тук виждаме, че Господ е трябвало да позволи на египтяните да бъдат съдени според техния възглед за Бога. Фараонът отхвърлил цялата светлина, която дошла до него. Като не се подчинил на молбата на Господ да пусне Израил, той напълно скрил Христос от погледа сикато представител на Отец. Сега той и неговият народ щели да бъдат оставени на техния възглед за Бога. Фараонът бързал да върне робите си, в отсъствие на знание, че така нацията към която принадлежи, щезяви физически погребението на Христос (в Червено море):

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Защо викаш към Мен? Кажи на израилевите синове да тръгнат. А ти вдигни жезъла си и простри ръката си над морето, и го раздели и израилевите синове ще преминат през морето по сухо. И Аз, ето, ще закоравя сърцето на египтяните и те ще влязат след тях; и ще се прославя над **фараона, над цялата му войска, над колесниците му и над конниците му. И египтяните ще познаят, че Аз съм ГОСПОД, когато се прославя над фараона, над колесниците му и над конниците му.** (Изход 14:15-18)

Фараонът и египтяните се били предали напълно в ръцете на Сатана, чрез закоравяването на сърцата си и се опитали да пленят отново израилтяните. Така, когато хората избират идолопоклонство, Господ имизглежда като ревнив Бог. Божият гняв се разкрива в позволенieto хората да имат това, което са избрали и в премахването на Неговия защитаващ Дух от онези, които Го отхвърлят. Тогава на унищожителя (Сатана) е позволено да извърши пагубното си дело, а унищожението се приписва на Бога, като една демонстрация на Неговото отмъщение. Ясно ни е казано как Бог се отнася към народите и какво е Божието отмъщение:

Бог държи сметка на народите. Никакво врабче не пада на земята,

без да Той да забележи това. Онези, които вършат зло към ближните си, като казват: „Как знае Бог?“ **един ден ще бъдат призвани да срещнат дълго отлаганото отмъщение.** В тази епоха се показва повече от обичайно презрение към Бога. Хората са достигнали степен на нахалство и непокорство, която показва, че чашата на беззаконието им е почти пълна. **Много от тях, почти, са преминали границата на милостта** [където не могат повече да вярват в Божията милост]. **Скоро Бог ще покаже, че Той наистина е живият Бог. Той ще каже на ангелите: „Не се борете повече със Сатана в усилията му да унищожава. Нека действа със злобата си върху децата на непокорството, защото чашата на беззаконието им е пълна.** Те са напредвали от една степен на нечестие към друга, добавяйки ежедневно към своето беззаконие. **Вече няма да се намесвам, за да преча на унищожителя да върши делото си.** {Ривю енд Херълд, 17-ти септември, 1901 г. Параграф 8}

От перспективата на естествения човек, Господ изглежда получава почест чрез поражението на фараона. Така и околните народи щели да разбират това събитие. Самият Израил вижда Бога в тези събития като войнствена личност, която е унищожила египтяните.

ГОСПОД е силен Воин, ГОСПОД е Името Му. Колесниците на фараона и войската му хвърли в морето, избраните му полководци потънаха в Червеното море. Дълбините ги покриха, като камък слязоха в бездните. Десницата Ти, ГОСПОДИ, е славна в мощ; десницата Ти, ГОСПОДИ, смаза врага. (Изход 15:3-6)

Божията слава е обвита в тъмнината на човешкото мислене. За плътския човек Божията слава е като огън пояждащ и както човек съди, така и той е съден. Светлината, идваща от характера на Отец, чрез Неговия Син, щяла да се възприеме от египтяните като абсолютна тъмнина:

Тогава Божият Ангел, който вървеше пред израилевото войнство, се вдигна и дойде зад тях; облачният стълб се вдигна отпред тях и застана зад тях, и дойде между египетското войнство и израилевото войнство; **на едните беше тъмен облак**, а на другите светеше през нощта, така че едните не се приближиха до другите през цялата нощ. (Изход 14:19-20)

Облакът, който беше стена от мрак за египтяните, за евреите бе извор на светлина, огряваща и целия им лагер, и пътя пред тях. **Така и начините, по които действа Провидението, донасят на невярващите тъмнина и отчаяние, а на изпълнените с доверие**

човешки души - светлина и мир. Пътеката, по която Бог ни води, може да минава през пустиня или море, но точно тя е безопасната. {Патриарси и пророци, с. 290, Гл. 25, Параграф 28}

Бог не променя характера си, но египтяните Го възприемат според възгледите си за Него. Когато големите води на Червено море били разделени и израилтяните влезли всред морето, Той се опитал да им попречи да влязат в това кръщение, но те закоравили сърцата си и видели нещо различно:

Но в утринната стража **ГОСПОД** погледна от огнения и облачния стълб към египетското войнство и смути войнството на египтяните. Той извади колелата от колесниците им и те се теглеха мъчно, така че **египтяните казаха: Да бягаме от Израил, защото ГОСПОД воюва за тях против египтяните!** (Изход 14:24-25)

Но въпреки че Бог бе действал в борбата с несравнимата си сила, фараонът се разкая за тази стъпка [да пусне хората] и заедно с военните си мъже бързаше след избягалите израилтяни, за да ги върнат, и **осмелявайки се да влязат по пътя, който бе осигурен за бягството на Божия народ, той и неговото войнство загинаха в Червено море.** {Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 6}

Египтяните **се осмелиха да рискуват в пътя, който Бог беше приготвил за своя народ,** и **Божните ангели преминаха през множеството им и свалиха колелата на колесниците им.** Те бяха измъчвани. Напредъкът им беше много бавен и започнаха да се тревожат. Спомниха си съдбите, които Богът на евреите бе докарал върху Египет, за да ги принуди да пуснат Израил, и **мислеха,** че Бог може да ги предаде всички в ръцете на израилтяните. **Решиха, че Бог воюва за израилтяните,** уплашиха се и се обърнаха да бягат от тях, **когато Господ рече на Моисей: Простри ръката си над морето, за да се върнат водите на египтяните, над колесниците им и над конниците им.** {Духът на пророчеството, том 1, с. 209, Параграф 2}

Египтяните решили, че Господ воюва за Израил, защото това било тяхното възприемане на Неговия характер. Именно, в този контекст, не можело да се направи нищо повече, за да бъдат спасени тези хора. Те не можели да видят нищо друго, освен един яростен Бог, Който се бие за враговете на Израил:

Египтяните бяха обзети от смущение и почуда. Сред бушуването на стихииите, **в което чуха гласа на един разярен Бог**, те се опитаха да се върнат и да избягат към брега. **Но Мойсей протегна жезъла си и натрупаните води с плясък и рев, нетърпеливи за плячката си, се втурнаха наведнъж и погълнаха в черните си дълбини египетската войска.** {Патриарси и пророци, с. 287, Гл. 25, Параграф 18}

Тук дошла заповедта към Мойсей да простре ръката си над морето, за да се върне водата върху египтяните. Господ можел да отпусне водите, без да казва нищо на Мойсей, но тези хора трябвало да бъдат съдени точно според тяхното виждане за справедливост. Някога Мойсей бил гордостта на Египет - образован в техните училища според закона на силата, така че най-накрая те щели да бъдат съдени според същия този закон:

Във военните училища на Египет **Мойсей бе обучаван в закона на силата** и толкова силно отражение имало това учение върху неговия характер, че се изисквали четиридесет години на тишина и общение с Бога и природата, за да бъде подготвен за ръководенето на Израил чрез **закона на любовта**. {Възпитание, с. 65, Гл. 7, Подзаглавие: Павел радостен в службата, Параграф 4}

Господ не е желаел това. Той просто отразил мисленето им обратно към тях чрез Мойсей, който също мислел, че Господ воюва за Израил. Египтяните, най-накрая, принудили Господ да въздаде собствените им беззакония върху главите им, чрез Мойсей, като позволил силата на Неговия Син да бъде погребана с тях в Червено море. Чрез тази смърт Сатана бил победен:

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, **за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола,** (Евреи 2:14)

Ти си разделил морето със силата Си, Ти си смазал главите на **морските чудовища във водите, Ти си строшил главите на левиатана,** дал си го за храна на акулите в морето. (Псалми 74:13-14)

В случая при Червено море Бог „съблякъл“ Себе Си от скъпите качества на баща и възприел характер на съдия. Възприел този характер през възприятието на целия народ. Обгърнат в тази тъмнина, Христос бил разпнат и духовно погребан в смъртта на Египетската армия.

Пътят, който Христос е начертал с преживяването при Червеното море, говори за ужасите и агонията на ума, които Той е претърпял, за да отвори изходен път за човечеството. Израил успява да влезе в това кръщение, защото следва своя водач Моисей с вяра, но египтяните не могат да издържат това кръщение. Поглъщането на войниците, от водите, говори за реалността на нечестивите, обзетите със скръб от вината си. Ето защо тази история за Червено море се използва като пример за смъртта на Сатана в самия край.

С голямата си мъдрост ти умножи богатството си чрез търговията си и сърцето ти се надигна поради богатството ти. Затова, така казва Господ БОГ: Понеже правиш сърцето си като божие сърце, затова, ето, Аз ще докарам върху теб чужденци, най-страшните между народите, и те ще изтеглят мечовете си срещу красотата на мъдростта ти и ще осквернят великолепието ти, ще те свалят в рова и **ще умреш, както умират убитите сред моретата.** (Езекиил 28:5-8)

Защо Сатана умира по този начин? Защото той ще се срещне с това наказание, което казва, че Бог трябва да наложи:

Сатана ще бъде съден според собствената си идея за справедливост. Негова бе молбата всеки грях да срещне своето наказание. Ако Бог отмени наказанието, каза той: Той не би бил Бог на истината и справедливостта. Сатана ще се срещне със съда, който той каза, че Бог трябва да приложи. {Издание на ръкописи (MR), том 12, с. 413, Параграф 1}

По същия начин фараонът срещнал собствената си идея за справедливост. Бог се опитал да спре фараона чрез огнен стълб и като изпратил ангелите Си да свалят колелата на колесниците му. Но египтяните закоравили сърцата си и отишли във водата. Точно в този момент те сметнали, че израилевият Бог воюва срещу тях; били осъдени от собствените си мисли и получили правосъдието, което смятали, че един воюващ Бог трябва да приложи.

Ужасът, преживян от тези войници във водата, се преживял и от Христос. Всеки път, когато Сатана довежда хората до последиците на своя избор, при това с Неговата сила, Той агонизира. Той страдал с

тях до последно и по този начин Египет се явил откупната цена за Израил. Христос страдал в агонията да загуби египетските си синове, за да може Израил да бъде освободен. Така, историята на Кръста, се разкрива в историята на Червено море.

Заклучение

От времето на Йосиф, Сатана се опитвал да противодейства на светлината, излъчвана от Божия характер чрез верните Му деца, така че никой в Египет да не стигне до познанието за истинския милостив и любящ характер на техния небесен Баща. Въпреки това той не успял напълно да затъмни тази светлина, макар че Египет отказал да го приеме. Вдъхновението ни съобщава, че във времето между Йосиф и Изхода много хора били дошли при истинския Бог с покаяние.

Повсеместното вероотстъпничество направило Божиите присъди неотложни и неизбежни и дало възможност на Сатана да изопачи Божия характер, приписвайки акта на убиване на хора и животни директно на Господ. Тъй като Бог е праведен във всичките Си пътища, Той не можел да наложи откровенията за Своя характер, понеже по този начин би бил обвинен, че прави нещо, за което не е бил помолван. Затова Бог позволил естествените последици от греховете на египтяните да бъдат изразени, чрез природата, в язвите. Отец също така позволил Неговата сила в Сина Му да бъде използвана от Сатана за унищожаването на Египет в един продължителен период от време, така че призова Му към Неговите отстъпили деца да стане още по- забележим. Но това било много мъчително за Него и за Христос, тъй като силата Им била използвана в пълен контраст с характерите Им. Но това бил единственият начин Бог да даде повече шанс на Своите деца, както от Египет, така и от Израил, като същевременно поддържа справедливите принципи на Своето царство. Вдъхновението завършва историята в Египет със следната мисъл:

Спасявайки децата на обещанието от потискащата сила на Сатана, Христос трябвало да покаже, че **въпреки неизменните качества на Бога, грешниците, които са оскърбили Бога, могат да бъдат върнати обратно в Неговото благоволение, ако се върнат към тяхната вяност, и все пак честта Му да не бъде осквернена.** Щяло да се изяви, че истината и справедливостта са обиталище на Неговия престол и законът на Йехова щеше да бъде възвеличен. {Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 11 }

Така, случилото се в Египет, се превърнало в арена, наблюдавана с голям интерес от цялата вселена.

Нямаше ангел, който да не копнее да погледне в тайнството на човешкото изкупление, чрез всички трудности, които сякаш го заобикаляха. Всички небеса видяха великия и прекрасен план, толкова голям, че обхваща цялата земя, и толкова дълбоко положен, че силата на сатанинските посредници не може да надделее над него. {Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 12}

Без тайната на кръста, която обяснява всички други тайни, би било невъзможно ограничен ум да разбере присъдите на Отец в Египет, в хармония с Неговия характер:

Умът може да спекулира с това и да не успее да го разбере; защото великият въпрос, който трябваше да се реши в конфликта, не беше само между Бог и човек; всяко създание, което Бог е сътворил, е участвало в конфликта. **Непадналите светове видяха, че Божият характер може да бъде оправдан само чрез това изпитание и конфликта на двете сили. Качествата на Бога трябваше да бъдат изявиени. За стабилността на Неговото управление не трябваше да има съмнение. И самият Божий Син предложи да продължи делото до края, за да спечели победата над княза на тъмнината и над всичките му съюзници.** „Кой е този, който идва от Едом, с червени дрехи от Восора, Този славен в облеклото си, Който ходи във величието на силата Си? Аз съм, **Който говоря в правда, мощен да спасявам.** Защо има червено по облеклото Ти и дрехите Ти са като на някой, който тъпче лин? Аз сам изтъпках лина и никой от народите не беше с Мен. Да, стъпках ги в гнева Си и ги смазах в яростта Си, и **кръвта им изпръска дрехите Ми и омърсих цялото Си облекло,** защото денят на отмъщението бе в сърцето Ми и годината Ми за изкупление настана. Огледах се, но нямаше помощник и се изумих, че нямаше опора; тогава Моята ръка Ми донесе спасение и яростта Ми, тя Ме подкрепи.“ [Ис. 63:1-5]
{Младежки инструктор, 15-ти април, 1897 г., Параграф 13}

Как да разбираме тези думи на Христос? Защо Той позволил кръвта на тези хора да изпръска дрехите Му и да омърси цялото Му облекло? Защо позволил Неговият характер и този на Неговия Баща да бъдат представени погрешно, сякаш Те са виновни за смъртта на египтяните? Знаем със сигурност, че Червеното море не е било планирано от Бога като място за погребение на египтяните, а само като „гроб за греха“, защото точно това е смисъла на кръщението.

Молитвата ни към нашия небесен Баща е: светлината в тази книга, да ви накара да решите да намерите отговорите на тези въпроси, в тайната на кръста:

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име „Татко наш.“ {Великата борба, с. 652, Гл. 40, Параграф 42}

Христовото погребение в Червеноморе

Унищожаването на египетската армия се тълкува като едно от най-ясните доказателства, че Бог е унищожител. Дори в песента на Мойсей ни се казва, че Бог е Воин, който разбива враговете си:

ГОСПОД е силен Воин, ГОСПОД е Името Му. Колесниците на фараона и войската му хвърли в морето, избраните му пълководци потънаха в Червеното море. Дълбините ги покриха, като камък слязоха в бездните. Десницата Ти, ГОСПОДИ, е славна в мощ; десницата Ти, ГОСПОДИ, смаза врага. (Изход 15:3-6)

Как може Бог да бъде воин и в същото време да има Син, който е Княз на мира? Може ли сладка и горчива вода да извира от един и същ извор? Дали Бог е смесица от живот и смърт? Дали характерът Му е като Ин и Ян?

Не искам, братя, да не знаете, че нашите бащи са били всички под облака и всички са минали през морето, и всички в Мойсей са се кръстили в облака и в морето; (1 Коринтяни 10:1-2)

Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт? (Римляни 6:3)

Ако преживяването при Червено море е било кръщение за Израил, то разкрива връзка със смъртта и възкресението на Христос. Това, също отваря един прозорец към разбиране окончателното унищожение на Сатана:

затова, ето, Аз ще докарам върху теб чужденци, най-страшните между народите, и те ще изтеглят мечовете си срещу красотата на мъдростта ти и ще осквернят великолепието ти, ще те свалят в рова и ще умреш, както умират убитите сред моретата. (Езекиил 28:7-8)

Тайната на Червеното море ще намери истинското си значение в тайната на кръста. Без нея можем да виждаме само неясно, като в огледало.